

НА ПЪРЗАЛКАТА

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,

Знаешъ, че съмъ майсторъ. Патиланчо Данчо онзи день ми рече:

— Бате Патилане, зимата изтече. А ти все забравяшъ що обеща лани: шейна да направишъ голъма и здрава. Толкова голъма, че до единъ всички като се покачимъ, да се побереме.

— Азъ му отговорихъ:

— Не грижи се, Данчо, и това ще стане. Още утре почвамъ. Съжива си имамъ. И дъски далъ Господъ. Ти донеси днеска вехтото кормило, дето бѣхъ ти рекълъ добре да го пазишъ. То е малко гнило, но ще го поправимъ. Па дано намѣришъ и гвоздеи нови. Утре като почна, вдругиденъ шейната е вече готова.

На сутринъта почнахъ. Всички патиланци дойдоха при мене и всѣки започна да дава съвети.

— Бате Патилане, — намѣси се Панчо, — отпредъ на шей-

ната впрегало турнете. Да впрѣгаме Сивча.

— Защо ти е Сивчо? Той ли ще ни спуща горе отъ баира? Да не се намѣсва който не разбира! На коя пързалка магаре допушатъ!

После Мика рече:

— Ахъ колко е страшно съ шейна да се спущашъ! Трѣбва да се сложи желѣзна спирачка!

Данчо я пресѣче:

— Страшно за страхливци! За насъ е играчка. Каква ти спирачка! Кормилото само ще държишъ направо. И карай — не бой се!

— Никакъ не е страшно! — обади се Гана. — Пъкъ сега снѣгъ има. И да се катурнемъ, на меко ще паднемъ!

— Оставете всичко, — намѣси се Ганчо, — но да не забравимъ отпредъ на шейната звънчета да турнемъ.

— Браво, Ганчо, браво! Безъ това не може. Лопката на Козля съ гердана ще сложимъ!

На другата сутринъ шейната